

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 07.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **8678** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от [фирма] срещу задължителни предписания на финансов ревизор от СУСО, изх. № 94 ТУ-280-1/07.07.2011 г.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на предписанията.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На основание чл. 108, ал. 1 от КСО финансов ревизор от СУСО е извършил проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на осигурителя [фирма]. Проверката е била извършена във връзка с молба вх. № 94 ТУ-280-1/10.06.2011 г. от Т. П. – И. относно преизчисляване на паричното обезщетение за бременност и раждане след подадени корекции на декларация обр. 1 за 2009 г. и 2010 г. В хода на проверката търговското дружество е представило договор за управление от 04.06.2009 г., сключен на основание чл. 141, ал. 6 от Търговския закон между дружеството и Т. П. - И. и решение № 2/29.05.2009 г. на общото събрание на дружеството, с което управлението на дружеството е възложено на Т. П. – И.. Към момента на извършване на проверката (започнала на 17.06.2011 г. и приключила на 07.07.2011 г.) е установено, че за

процесните периоди посоченото лице не е вписано в търговския регистър като управител на търговското дружество (обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя). Извършена е проверка в регистъра на осигурените лица, като е установено, че осигурителят е подал данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за посоченото лице за периодите м. 06, 07, 08, 09, 10, 11 и 12.2009 г., м. 01, 02, 03.2010 г. с вид осигурен „10”. От извършената проверка в информационната система е установено също така, че посоченото лице е било във временна неработоспособност за периодите 29.01.2010 г. – 04.02.2010 г., 28.03.2010 г. – 11.05.2010 г., 03.05.2010 г. – 13.06.2010 г., 14.06.2010 г. – 09.08.2010 г., като са били представени и съответните болнични листове. На лицето е било изплатено парично обезщетение поради бременност и раждане до 13.05.2011 г. по болничните листове и по представено заявление-декларация по чл. 50 и чл. 51 от КСО. В хода на проверката осигурителят е представил разплащателни ведомости, от които е било видно, че на лицето Т. П. – И. за периода от 01.06.2009 г. до 28.03.2010 г. са изплащани възнаграждения по договор за управление, внасяни са осигурителни вноски и са подавани данни в регистъра на осигурените лица на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Предвид обстоятелството, че посоченото лице не е било вписано като управител на търговското дружество, финансовият ревизор е направил извода, че това лице не подлежи на задължително осигуряване на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, за периода 01.06.2009 г. – 28.03.2010 г., лицето е работеща по без трудово правоотношение и подлежи на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 3, т. 6 от КСО. При така направените изводи, на търговското дружество-жалбоподател в производството пред настоящата инстанция са дадени задължителни предписания за коригиране на подадените данни с вид осигурен „10” за посоченото лице с вид осигурен „14” за периода 01.06.2009 г. – 27.03.2010 г. с вид осигурен „14”, а за периода от 28.03.2010 г. – 30.06.2011 г. да се заличат данните. Срещу посочените задължителни предписания е подадено възражение от търговското дружество, същото е прието като жалба, разгледано е от главния директор на СУСО, като с решение № 461/03.09.2011 г. задължителните предписания са потвърдени.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция са задължителни предписания на финансов ревизор от СУСО, изх. № 94ТУ-280-1/07.07.2011 г., задължителни предписания за коригиране на подадените данни с вид осигурен „10” за посоченото лице с вид осигурен „14” за периода 01.06.2009 г. – 27.03.2011 г. с вид осигурен „14”, а за периода от 28.03.2010 г. – 30.06.2011 г. да се заличат данните. Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени, както от лицето, дало задължителните предписания, така и от главния директор на СУСО. Спорният въпрос между страните е дали лицето е можело да се осигурява на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО при условие, че същото не е било вписано като управител на търговското дружество - осигурител в търговския регистър. Не се спори между страните, че за процесните периоди лицето е било осигурявано на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, като същото не е било вписано като управител в търговския регистър. Между лицето и търговското дружество жалбоподател в производството пред настоящата инстанция е бил сключен

само договор за възлагане на управление, като с решение на общото събрание на търговското дружество, посоченото лице е било избрано за управител на дружеството. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, едноличните търговци, неперсонифицираните дружества, както и синдиките и ликвидаторите. Действително, съгласно [Търговския](#) закон отношенията между дружеството и управителя се уреждат по договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик. В случая това законово изискване е било спазено. Обаче не е била направено следващото дължимо действие - това лице да бъде вписано в търговския регистър като управител. Съгласно [чл. 119](#), ал. 1, т. 2 от Търговския закон за вписване на дружеството в търговския регистър едно от изискванията е да е назначен управител или управители на дружеството. Според втората алинея на същия текст в регистъра се вписват данните по т. 2. [Чл. 140](#), ал. 1 от Търговския закон изисква решенията на общото събрание, които се отнасят до вписванията по [чл. 119, ал. 2](#) да бъдат вписани в търговския регистър. Това е така, защото в качеството си на юридически лица търговските дружества формират и изявяват волята си чрез своите органи. Затова на вписване подлежат именно тези органи, съответно лицата, които управляват или представляват дружеството. Лицата, които представляват дружеството представят образци от подписите си. Вписването има конститутивен характер. Невписаните промени не могат да се противопоставят на трети лица. От казаното се налага извода, че за лицето Т. П. - И. не са възникнали права и задължения на управител на [фирма], а само тези по [чл. 123](#) от Търговския закон. Според цитирания текст всеки съдружник има право да участва в управлението на дружеството, в разпределението на печалбата, да бъде осведомяван за хода на дружествените дела, да преглежда книгата на дружеството и има право на ликвидационен дял. След като няма качеството на управител на търговското дружество, то посоченото лице не може да се осигурява на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Действително, съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по [чл. 4](#) или [чл. 4а, ал. 1](#) и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Действително, също така, не се спори между страните относно факта на внасяне на дължимите осигурителни вноски, но смисълът на текста на чл. 10, ал. 1 от КСО, а именно деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 от КСО в процесния случай е свързан с възникването на качеството на управител на съответното лице по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, т.е. управителите на търговските дружества, които като такива следва да бъдат вписани в търговския регистър. Съгласно чл. 140, ал. 4 от Търговския закон увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, както и назначаване на ликвидатор имат действие от вписването им в търговския регистър.

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът дължи произнасяне и по въпроса дали

обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган.

Следователно, при издаването на задължителните предписания не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за разноси е неоснователна.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма] срещу задължителни предписания на финансов ревизор от СУСО, изх. № 94 ТУ-280-1/07.07.2011 г., като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ